

S RODINOU NA TRAILU

— CESTA PŘES PYRENEJE
A NAPŘÍČ KORSIKOU —

JAROSLAV
MARŠÍK

xyz

S rodinou na trailu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Maršík
S rodinou na trailu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

S RODINOU NA TRAILU

— CESTA PŘES PYRENEJE —
— A NAPŘÍČ KORSIKOU —

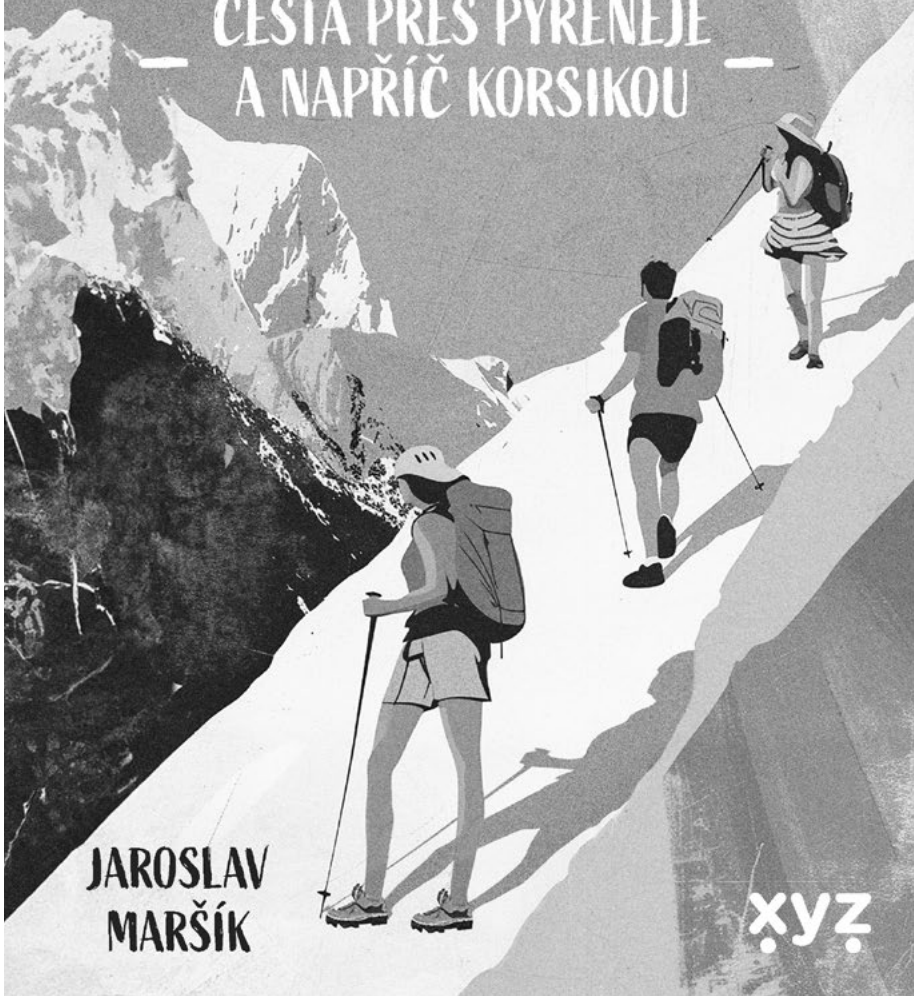

Až se vrátíte z cest, pošlete do světa některé své knihy.
Ocení to nejen další dobrodruzi, ale také naše planeta.
Jak na to, zjistíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

S RODINOU NA TRAILU

— CESTA PŘES PYRENEJE
A NAPŘÍČ KORSIKOU —

JAROSLAV
MARŠÍK

xyz

Část první

1.

Trio na trailu

Dálkoví chodci vyznávají různé zásady. Vědí proč. Podle jedné z těch důležitějších jde každý sám za sebe. Aby zůstaly zachovány životy všech, kteří chtějí šlapat spolu, nesmí si nic slibovat ani vyčítat. Kdo se nutí jít stejně rychle jako ten druhý, který zrovna několik dní uhání jako o závod, je na nejlepší cestě svoji uštvanost přeměnit v nenávist. Kdo se nenají, protože druhý jí jen ráno a večer a přes den na jídlo nestaví, ten chce kolegu shodit ze srázu. Kdo by si rád na chvíli sedl, a místo toho hledí na neúnavná lýtka před sebou, nejradši by o to vyrýsované svalstvo omlátil hůlku. Kdo celé dny poslouchá stále stejné historky, chce ohnout nejbližší smrk, svého učitele připoutat na špičku a vystřelit ho přes horské hřebeny. A kdo to všechno vydrží, a pak se v noci vedle toho chrápajícího supermana nevyspí, je jen kousek od ublížení na zdraví s následkem smrti. A obráceně je to zrovna tak. Louda se pořád jen courá, žadoní o přestávky, cpe se od rána do večera, nepromluví ani slovo a noci bůhvíproč promlaská. „Proč já mu jenom sliboval, že s ním půjdu a neopustím ho,“ říkají si. Tohle všechno dálkoví chodci vědí. A proto, aniž by si to museli říkat nahlas, jdou spolu, když mají oba náladu, a nejdou spolu, kdykoliv se kterémukoliv z nich nechce. Nedomlouvají se, kde se sejdou, protože se možná už nikdy

nesejdou. A když se sejdou, povypráví si, co se jim mezitím přihodilo, ale výčitky v tom nejsou. Chvilí jdou spolu a z čista jasna jde jeden rychleji a je pryč. Bez loučení a bez rozpaků. A pak se setkají s někým dalším a vše se opakuje. Jsou-li si hodně sympatičtí, třeba se i nějaký čas posnaží vzájemně se přizpůsobit, aby se sobě neztratili, a někdy to vydrží déle, výjimečně až do konce cesty.

Najde se i spousta bláznů, kteří se přes všechna varování zkušených na trail vydají ve dvou, někdy i ve větším počtu. A mnozí z nich kupodivu dojdou i do cíle. Svou trvanlivost si takto riskantně zkoušejí hlavně mladé páry a na sociálních sítích jsou mraky fotek, na kterých se na startu smějí stejný chlapec a dívka jako v cíli. Co se mezi nimi odehrálo mezi začátkem a koncem, je zahaleno tajemstvím. Jenom růžové to bylo stěží. Jaké to asi bylo doopravdy, skryto za pozlátkem pohodových obrázků? Jsme jen lidé a není divné ani špatné, že jsme zvědaví, co ti dva museli překonat, aby se mohli usmát do objektivu i po posledním shoení batohů.

My jsme se také rozhodli nedbat rad zkušených. Možná proto, že jsme nejdřív podlehlí nápadu přejít Pyreneje, a teprve potom se začali seznamovat s tím, jak to dělají ti, kteří už chodí dlouho a vědí, co a jak. Složení naší skupinky se přičilo zdravému rozumu, což jsme si pro samé těšení na cestu zprvu vůbec neuvědomovali. Byli jsme pár, který spolu je už 30 let. Pár, který funguje. Pár, který si možná nezaslouží vystavit se zkoušce, jestli vydrží nepohodlí, dřinu a nečekané zážitky. Na to jsme ale zprvu moc nemysleli. A měli jsme třetího, třetí, do party. Dívku, naši dceru, Julii, Julču, Julinku, na trailu přezdívanou Julix Pyreneix. Takže jsme se v této trojici rozhodli, že to vezme přes hory a doly od Atlantiku ke Středomořímu moři, a jak jsme se jednou rozhodli, už se to nedalo vzít zpět. A tahle knížka je o tom, jak to všechno dopadlo.

2.

Jak trio ke GR 10 přišlo

Jmenuji se Jarda. Moje žena se jmenuje Bára. Oba jsme ročník 1971. Máme tři děti. Lucii (1996), Alberta (1998) a Julii (2010). Když jsme se s Bárou v roce 1994 vzali, byli jsme studenti a na svatební cestu jsme si zabalili batohy a nastoupili do vlaku do Hanušovic. Odtamtud jsme za týden došli do Ústí nad Labem. Ty batohy byly strašně těžký a už v Orlických horách jsme měli puchýře jak hrom. V Českém ráji jsme usnuli ve stanu před obědem a spali až do rána. O ultralight jsme netušili nic a měli jsme pocit, že musíme nést všechno, co si myslíme, že potřebujeme. A potřebovali jsme toho hodně. Možná to budí dojem začátku mnoha let putování. Omyl. Od mala jsem lezl po skalách a svatební cesta byla jen nepatrným úskokem z rytmu objížďení skalních oblastí. Nejdřív bez, pak i s dětmi. Nachodili jsme se dost, ale s lanem, lezečkami a expreskami, a občas s věcmi do bivaků v Saském Švýcarsku. Pozdější chronické potíže s ramenním kloubem vedly lékaře k doporučení s lezením skoncovat, což se rovnalo téměř konci světa. Abych přežil, utekl jsem se k silniční cyklistice. Projezdili jsme s kamarády tisíce kilometrů všude po Evropě a úplně mně to pohltilo. Ale žádné chození to zase nebylo. Na každém krásném místě jsem vždycky myslel na to,

že bych tam rád vzal Báru a děti. Někdy se nám to i podařilo, vrátit se do míst poznaných na kole.

Na kole jsem toho prožil spoustu, ale to nepatří do tohoto příběhu. Píšu o tom proto, že na kole vznikl nápad přejít Pyreneje, a to i s Bárou a Julčou. Poprvé jsme Pyreneje navštívili na začátku devadesátých let ještě jako študáci na autobusovém zájezdu do Španělska. Viděli jsme národní park Ordesa a supy. Oboje bylo úžasné, ale že bychom se někdy do Pyrenejí vrátili, nás ani nenapadlo. V roce 2013 jsme s partou skoro 20 cyklistů objeli pyrenejské průsmyky na jižní španělské i severní francouzské straně. Tehdy mi učarovaly. O tři roky později jsem tam proto naplánoval cyklistickou psychoakci, jak našim každoročním výletům říkáme, znovu. Tentokrát zaměřenou jen na francouzskou stranu, protože nás lákaly hlavně průsmyky známé z Tour de France. Mělo to jen jednu vadu. Nebyla tam se mnou Bára ani děti.

A tam, v Luz-Saint-Sauveur, v úterý 7. 6. 2016, po etapě přes col d'Aspin, hvězdný Tourmalet a s výšlapem na Luz Ardiden, v teplém odpoledni v supermarketu Carrefour, se to stalo. I když jsem to v té chvíli vůbec netušil. Unavený, hladový a spokojený, přistoupil jsem před pokladnami ke stojanu s mapami a literaturou. Po všech těch dnech a horských krásách a přemýšlení o tom, jak by bylo fajn být tady s rodinou, mi najednou připadalo úplně přirozené koupit Báře jako dárek knihu o Pyrenejích. A padl mi do ruky průvodce po HRP, *Haute Route de Pyrenées, Le Trek des Pyrenées* od Céline a Sebastiena Dupontových. Do té chvíle jsem netušil, že něco takového existuje. Z té knihy se dalo snadno a rychle poznat, že to je o trase, která vede od oceánu k moři přes hory. A to se mi zalíbilo, protože to mělo začátek, konec, směr, smysl, prostě všechno. Přesně tak jsem se snažil plánovat naše cyklotrasy a tady jsem to měl před sebou v podobě dálkové chodecké trasy. Lepší dárek pro manželku jsem si přece nemohl přát. V příštích dnech na kole už se myšlenky na to, že bychom vlastně mohli zažít v Pyrenejích něco spolu, nedaly odehnat. Bylo

mi jasné, že na kole spolu nikdy nepojedeme. Za prvé proto, že naše výkonnost nám nedovolí jet spolu a zachovat přitom manželskou harmonii, a za druhé proto, že Bára oplývá mnohem vyšší praktickou inteligencí a v mučení se v sedle na třech průsmycích denně neshledává žádný smysl. Chodí ale ráda, na procházky. Hory se jí líbí a možná se nechá přemluvit i na nějakou tu túrku. Pohorky doma máme oba, tak by to mohlo vyjít.

Během dlouhé cesty autem domů se trochu vkrádaly pochyby, jestli jsem vybral ten nejvhodnější dárek. Uklidňovalo mě množství sýrů a vín, kterými by se dal rozpačitý dojem zachránit. Všechno dobře dopadlo. Knížka byla přijata s moudrým klidem, lehce prolistována a zařazena do knihovničky. Optimisticky pro mě, na dobře viditelné místo. A nastalo léto a přišel podzim, čas plánování, kam zase přistět. A semínko vzklíčilo. Zájem o Pyreneje mě brzy dovedl k objevení dalších dvou tras přes Pyreneje. Francouzské GR 10 a španělské GR 11. Spolu s HRP tvoří trojici možností, jak překonat celé pohoří od západu k východu, od vody k vodě. V mé fantazii už nějakou dobu klíčila představa, že když už bychom společně do těch hor vyrazili, tak proč je rovnou nepřejít celé. Moc rozumu v té myšlence nebylo, ale lákavá byla až běda. HRP se zdála být přece jen trochu drsná. Dlouhé několikadenní úseky v těch nejvyšších partiích. Z toho šel respekt i na mě, natož tam tahat Báru. A protože se dlouhá léta stále vracíme do Francie, jsou tam skvělé skály, sýry i silnice na cyklistiku, přirozeně padla volba na GR 10.

3.

Trocha trailoplánování

Ta myšlenka se rodila pozvolna. Nejdřív v podobě lehkého přikývnutí. Pak ve zjištění si, že to asi zabere víc času než běžná dvoutýdenní dovolená. A nakonec v jasný závěr, že bez naší nejmenší tak dlouho nevydržíme a že bude muset jít s námi. A že si tedy budeme muset počkat, než jí bude aspoň deset, aby to zvládla. Takže padlo rozhodnutí, že to zkusíme a že to bude v roce 2020. Psal se rok 2017, Juli v září začala chodit do druhé třídy a hlavně druhým rokem do teplického oddílu běžeckého lyžování. Tehdy jsme ještě netušili, jak moc důležité budou všechny ty tréninky za jakéhokoliv počasí, které z ní a z jejích kamarádek a kamarádů vytvoří silné a odolné děti. Měli jsme tedy tři roky na přípravu. A zprvu jsme se připravovali hlavně studováním mapy. A dvojí oťukávací dovolenou v Pyrenejích. Tehdy jsme se ujistili, že tam opravdu chceme. Že je to tam překrásné. A rozechvěle, s obavami a nevěřicně jsme si prohlíželi červenobílé značky a ukazatele GR 10, na které jsme naráželi. Představovali jsme si, jaké asi bude, až do těch míst dorazíme pěšky od Atlantiku, který byl opravdu, ale opravdu strašně daleko.

Při našem studiu trasy jsme se samozřejmě postupně seznamovali s dosud neznámým světem dálkových chodců, hikerů. Se světový-

mi traily, jimž vévodí Pacific Crest Trail, s filmem *Divočina*. A taky s Jakubem Čechem a jeho prvním cestovatelským deníkem právě z PCT. A pak i s druhým z CDT a s jeho blogem. A začalo nám docházet, že jsme úplní zelenáči a nevíme nic o tomhle zázračném světě lidí, které uhranulo překonávání dlouhých tras pěšmo s lehkým batohem na zádech. Bylo jasné, že musíme hlavně dobře plánovat, získat kondici, pořídit co nejlehčí výbavu a nabrat zkušenosti s vícedenním chozením a vším, co s tím souvisí. Jasně to bylo, ale povedlo se nám jen něco. Proč? Protože jsme typický uhoněný pracující lid. Kromě práce taky spíme, jíme a odpočíváme.

Ze všeho nejlépe dopadlo plánování. Desítky hodin jsem strávil studováním mapy. Ne papírové, ale mapy.cz, na kterých je celá GR 10 vyznačená. Výborným pomocníkem se mi stal průvodce od Briana Johnsona The GR10 trail z nakladatelství Cicerone. Objednal jsem jej přes internet a od prvního okamžiku jsem se do něj zamiloval. Celá trasa je v něm rozdělena do různě dlouhých a náročných pětapadesáti etap o délce 7 až 27 kilometrů. Dokonalá kniha, která má jen jeden nedostatek. Je z těžkého papíru, takže váží skoro 380 gramů. S tím se člověk, který právě propadl dojmům, že kvůli váze je pomalu nutné stříhat i rohy karimatky do kulata, smiřuje těžko. Ale protože jsme na různých videích viděli, že toho průvodce lidi opravdu vláčí, vzali jsme ho taky. Ostatně, orientovali jsme se jen podle něj a podle mapy.cz. Papírové mapy jsme si vůbec nepořídili. A zpětně toho nelitujeme. Ani jednou se nestalo, že bychom si nevystačili. Měli jsme v úmyslu vyčlenit na samotný pochod padesát pět dnů a v nich mít kolem osmi až deseti volných (zero) dnů. Vytvořil jsem náš vlastní plán trasy. Na každý den. Dost jsme řešili, kolik toho asi zvládneme za den ujít. Z pohodlí domova a se zkušenostmi z toulek po Krušných horách se nám zdálo, že denní průměr 20 km musíme bez potíží zvládnout. Také jsme věděli, že celá GR 10 se všemi zákrutami čítá 954 km. A že se dá na různých místech napřímit, a tím zkrátit až na nějakých 800 km. Tušili jsme, že zkušenosti z jednoduchých procházek po našich horách nebudou leh-

ce přenositelné do Pyrenejí. A trochu předběhnu – netušili jsme vůbec, o kolik těžší to bude. Drze jsme tedy počítali v průměru s 20 km, ale věděli jsme, že při pětáctyřiceti dnech pochodu nám na 800 km bude stačit i 18 km. Výsledkem bylo, že jsem měl celou trasu uloženou v hlavě včetně všech míst noclehů a denní kilometráže. Ó, jak to bylo vzdálené budoucí realitě. Ale co naděláte, když zkušenosti chybí a příprava je vyčtená z knih.

4.

Přípravné trylkování

Motivace nám nechyběla. Jakubovy deníky, YouTube, instagram, to všechno v nás vzdouvalo vlny nadšení a těšení. Nejvíc nás pak dojmaly filmy seskládané z fotek od Brita Minackera, staršího sympaťáka, který GR 10, a nejen ji, také přešel. Horská údolí, štíty, sedla a stezky působily natolik nadpozemsky, že jsme až do odjezdu nevěřili, že se nám to všechno taky může přihodit. Byli jsme díky tomu tak natěšení a tak znalí mnoha míst na trase, že když jsme na ně později hleděli v reálu, bylo to jako záplava splněných snů. Součástí našeho studia se stala i knížka Petra Koska *Nalehko: Jak si užít i stovky kilometrů dlouhý trek, Méně věcí – víc zábavy*. Nejdřív Kuba, pak Petr a totéž se opakuje všude, kde jsou k máni zkušenosti s ultralight – batoh musí být co nejlehčí. Jinak to není radost, ale utrpení. Ale Petrova kniha není jen o vybavení. Je v ní spousta dalších užitečných rad. A protože jsem věděl, že nám bude svědčit, když se jimi budeme řídit, považoval jsem za důležité, aby si je osvojily i moje holky. Jak známo, rady, i ty dobré, nejsou vítané, když je dává manžel nebo otec. Musel jsem je tedy ozdrojovat. Takže jsem si knížku přečetl poprvé jen tak pro sebe. Pak podruhé s barevnou fixou a podtrhl právě ty užitečné rady. A potřetí znovu a všechna ta podtrhaná místa vypsals do wordu. Vyšlo to na dvě

A4 s písmem o velikosti 10. A holky to strašně bavilo a všude se s tím chlubily a díky tomu je přijaly za své. I následně na trailu. Jenom jsem nedomyslel kombinaci zásad „výběr míst na spaní – ne v údolíčku, ne u vody“ a „tábořit u vody, když to jde“, protože to hlavně Julče vrtalo hlavou celé dva měsíce: „Jak jako? Jak se má vybrat místo na spaní ne u vody, ale tábořit se u vody má? To táboření je něco jiného než spaní?“ Když jsem se to snažil vysvětlit, jen se mi smála. Vy ale víte, jak je to myšleno, že ano?

Vybavení jsme na počátku neměli skoro žádné. Což nás překvapilo. Prostě se ukázalo, že všechno, s čím jsme zatím do přírody jezdili, je příliš těžké. Po všem studiu jsme se stali horlivými vyznavači víry v lehký batoh. Argumenty byly pádné, přímo lehkopádné, a logice pohodlného kroku s malou váhou se nedalo odolat. Weby *nalehko* a *pod7kilo* jsem prošmejdil skrznaskrz a našel na nich skoro všechno. A ještě mnohem víc. Zprvu nás zarazilo, s čím jsme nepočítali. Že nás výbava pravděpodobně přijde na víc než ty dva měsíce v horách. Co naplat. Mantra 7 kil bez započtení jídla, vody, hůlek a oblečení na sobě zněla rozumně, přímo kategoricky imperativně. Krom toho bylo jasné, že na Juli tuhle váhu naložit nemůžeme. Stanovili jsme pro ni limit 3 až 4 kg. Pro Báru jsme počítali se 7 až 8 kily. A všechno ostatní bylo na mně. Výbavu jsme tedy nakoupit museli. Třikrát. Abychom se lépe duševně vyrovnali s ohromnou útratou, začali jsme s velkým předstihem. Foťák jsme pořídili rok a půl před odjezdem, stan rok, karimatky a spacáky půl. A zbytek pak v mnoha menších objednávkách v posledních měsících. Co všechno tvořilo naši výbavu, náš Gear list, popíšu později. Včetně zkušeností, které jsme s výbavou nabyli. V téhle chvíli prozradím jen tolik, že jsme nákupy s oroseným čelem z utrácení utnuli ve chvíli, kdy moje excelová tabulka s naší výbavou vypočítala základní váhu výbavy pro tři na 25,5 kg. Takže 8,5 na jednoho. To znamenalo, že 3,5 kg Juli, 7,5 kg Bára a 14,5 kg já. Začalo to zavánět lehkým průšvihem, protože jídlo pro tři na několik dnů se muselo také vejít všechno ke mně. A voda. Nějak jsem ale pořád

doufal, že se něco stane a můj batoh nebude tak těžký, jak už bylo jasné, že bude.

Kondiční přípravu jsme měli každý jinou. Když to šlo, chodili jsme. Nešlo to tak často, jak jsme si představovali. Na dovolených a o víkendech výlety o 10 až 20 km, o pracovních dnech jen výjimečně. Já do toho běhal, v zimě na běžkách, do toho nějaké kolo, lezení, posilování. Prostě běžně bláznivý sportovně založený muž čelící krizi středního věku vystavováním se fyzickému utrpení. Julča intenzivně docházela na tréninky běžeckého lyžování a až na GR 10 nám došlo, jakou fyzičku při tom nabrala. Bára je z nás jediná normální. I fyzičku má normální, což znamenalo, že ji to z nás bude bolet nejvíc. I tak se jí podařilo výrazně zesílit a v závěrečné fázi už zvládala společně dvojí výšlapy po slalomáku na Bouřňák i s naloženým batohem. Nic prudšího v okolí nemáme. Jak často jsme si později na slalomák s láskou vzpomněli jako na celkem pohodlný výšlap.

S Pyrenejemi a kondicí souvisí i můj první a poslední maraton. Naši dovolenou v roce 2019 jsem naplánoval na srpen tak, aby se kryla s termínem maratonu du Montcalm v oblasti Ariège. Objevil jsem ho při surfování po pyrenejských webech. Start a cíl v městečku Auzat ve výšce 750 m n. m., otočka na dvouvrcholu Montcalm 3 077 m n. m. a Pic d'Estats 3 143 m n. m. Na místo jsme přijeli o týden dřív. Namísto lehkých tréninků jsem první dva dny strávil v posteli vyčerpan z dlouhé cesty autem a z vedra, což se mi nikdy před tím nestalo, a další tři dny jsem ležel se zaníceným zubem. Dvě návštěvy místní stomatologické ordinace, antibiotika, analgetika. Až ve středu před sobotním závodem bolesti polevily. V podstatě jsem byl smířen, že je po všem. Šli jsme se projít. A druhý den zas. A v pátek na delší výlet. A cítil jsem se výborně. Vypadalo to, že pět dnů v posteli je nejlepší způsob, jak strávit poslední týden před maratonek. V sobotu v sedm ráno jsem stál na startu, hezky skromně na konci téměř pětisetčlenného pole. Tou dobou už jsem několik týdnů testoval při běhání boty Altra Lone Peak doporučené pro dlouhé traily. Byl jsem s nimi spo-

kojený, nulový drop (pata bez vyvýšení oproti zbytku chodidla) mi vyhovoval a široká špička byla pro mou nohu ideální. Jen se mi ještě nepodařilo se dobře sžít s tím, že širokou a volnou přední částí boty snadno zakopávám o terénní nerovnosti. Takže se mi podařilo na nějakém osmém kilometru v krátkém prudkém seběhu zakopnout tak dokonale, že jsem letěl ze stráně po hlavě. Jako zázrakem, ač necvičen, jsem okolo běžícím kolegům předvedl ukázkový para kotoul a bez zastavení běžel dál. Výkřiky zděšení ostatních běžců ani smrt v jejich očích jsem nevnímal. Běh údolím obklopeným hřebeny v nedosažitelných výškách završený dosažením vrcholu, z něhož všechno bylo níž, pod modrým nebem, spolu s ostatními stovkami bláznů, byl nezapomenutelný. A šlo to. Až na posledních 5 km, které už byly jen na vůli. Hlavní bylo poznání, že když zvládnu 40 km a 2 700 metrů převýšení za necelých osm hodin, tak bychom snad těch 20 km denně i s batohy mohli ušlapat.

Plán, výbava, kondice, to bychom měli. Zbývaly zkušenosti. Jak to na cestě budeme zvládat? Kolik jakého jídla budeme potřebovat? Jak si budeme balit batohy? Jak pohlídat, abychom měli vybavení na spaní stále v suchu? Jak neztrácet čas hledáním věcí? Jak hospodařit s vodou? A tak dále. Foťák jsme si vyzkoušeli. Nový stan rok předtím také. U auta. Chůzi s hůlkami jsme se naučili. Nosit batoh jsme už uměli. Jen se nám nějak nedařilo si párkrát vyrazit na několik dnů s naší novou výbavou a vyzkoušet si všechno v praxi. Samotným nám to přišlo praštěné, že bychom měli zkušenosti začít sbírat až na GR 10. Ve stavu nejvyšší nouze jsme proto v dubnu naplánovali třídení pochod z Teplic do Českého středohoří a zpět. Očekávali jsme jarní počasí, které by mohlo odpovídat letnímu pyrenejskému vysokohorskému. To se zrovna dvakrát nenaplnilo. Došli jsme na místo prvního noclehu na náhorní rovině za Pařezem. Byla nějaká až moc velká zima. Ráno zasněžený stan. Do další takové noci se nám nechtělo a výlet jsme si o den zkrátili. A tím naše získávání zkušeností neslavně skončilo. Naučili jsme se filtrovat vodu, rychle vařit a balit věci, poskakovat pro za-

hřátí a třít ruce z téhož důvodu. A zjistili jsme, že naše lehké spacáky jsou pro krapet vyšší teploty. Z toho jsme obavy neměli. V Pyrenejích přece budeme řešit opačný problém – jak se vypořádat s vedrem.

Tohle všechno se odehrávalo na jaře 2021, ačkoliv se to mělo odehrát už o rok dřív. Protože to byl náš plán, rok 2020. Jenže přišel covid-19. Už v březnu jsme se rozhodli, že přípravy pozastavíme a posuneme vše o dvanáct měsíců. Nebylo to jednoduché, protože zásadní součástí našich plánů bylo vytvoření podmínek pro uvolnění se z práce. A přesun do dalšího roku vše ohrozil. Vůbec nebylo samozřejmé, že to klapne i příště. To se ale naštěstí podařilo. Bára měla možnost si vzít dvouměsíční dovolenou, Julče pan ředitel udělil volno na celý červen a já si do batohu přibalil notebook, protože jinak bych prostě na tolik týdnů vyrazit nemohl. Věděl jsem, že pravý hike znamená i odstřižení se od práce a že to pro mě proto nebude úplně ten pravý hike. Jen jsem nepřišel na to, jak to vyřešit jinak.

5.

Sbohem, domove

Ted' už trochu víte, co jsme zač, jak nás napadlo vyrazit na dva měsíce do neznáma a co jsme pro to udělali. Co jsme si od toho slibovali a čeho se obávali? Skoro 4 roky jsme cestu plánovali, stále na ni mysleli a všude o ní mluvili. Myslím, že jsme tím museli být dost otravní. Lákalo nás toho víc. Nejvíc, že se jako lidské bytosti vytrhneme ze všeho, co tvoří náš běžný život, se kterým jsme spokojení. Nepostihlo nás žádné neštěstí, jsme zdraví, máme práci, nestrádáme, máme se rádi, nejsme zadlužení a netrpíme pocitem, že bychom museli před něčím utíkat. Žijeme v části světa jako lidé, kteří by se měli považovat za šťastné. A to jsme. Takže by se dala naše touha vyrazit považovat za rozmar. Proč někam jezdit, když nám nic nechybí? Není na to to jednoduchá odpověď a hledá ji patrně každý, kdo vyráží na cesty. Lepší je se ptát: „Proč ne?“ Proč si už tak krásný život neudělat ještě krásnější? Proč si nezkusit něco, na co budeme vzpomínat patrně navždy? Lidé svůj čas tráví miliony způsobů a každý si může zvolit, co ho nejvíc zajímá. A nám se strašně zachtělo do Pyrenejí. Do přírody. Do hor. Spolu. Být 2 měsíce jen spolu. Vystavit naše těla té námaze a naše oči té kráse. Večer venku usínat, ráno se venku budit a přes den šlapat, rozhlížet se, cítit vůně, vítr, modré nebe i mlhy a déšť. Chtěli

jsme se vystavit něčemu novému a neznámému. Zvolili jsme si pro to celkem mírný cíl. Cestu, která vede horami, ale často míjí obce s obchody a kempy a horské chaty. Cestu bez divoké zvěře, jedovatých hadů, dotěrného hmyzu a nebezpečných rostlin. V mírném počasí. S možností snadného úniku, kdykoliv by hrozilo nějaké nebezpečí, zranění, únava nebo psychická krize.

Prožili jsme si zklamání, když jsme kvůli epidemii museli cestu zrušit a odložit o rok. Nakonec jsme se dočkali. Hektické přípravy ve zbytcích času, který jsme kradli z našich obyčejných povinností, nám ani nedovolily se příliš trápit myšlenkami na to, že by se mohlo cokoliv stát a třeba se nám náš sen nesplní. Z ničeho nic byl květen roku 2021 a my najednou chystali poslední přípravy. Těžko uvěřit, že nebyly náročnější než odjezd na týden nebo dva. Už jen to balení. Člověka to nenapadne, dokud si to nezkusí na vlastní kůži. Odjet někam na dovolenou autem svádí k zabalení spousty věcí, bez kterých se přece nelze obejít. Odjet na trail, na jakkoliv dlouho, obnáší zabalit si batoh. A to je mnohem jednodušší než si zabalit auto. Stačí při tom myslet na to, že každou přibalenou hloupost člověk ponese na zádech. I v práci se na dvouměsíční nepřítomnost všechno chystá důkladněji, takže nakonec v poslední den není skoro do čeho píchnout. Zbývalo vynosit všechny kytky na zahradu, aby se dobře zalévaly dobrým duším, které na sebe vzaly péči o ně. Nakoupit spoustu kočičích konzerv a předat je hodnému sousedovi, který se postará o našeho kocoura. Odvézt andulky a chameleona do kanceláře a být vděčný za ochotu kolegyně krmit ho cvrčky. Povypínat elektřinu, odmrazit lednici a všechno z ní odstranit. Nezapomenout vysypat odpadkový koš. Až nakonec najednou už není co dál chystat. Už to nelze oddálit. Všechno je připraveno, všechno zabaleno. Zabouchnou se dveře, otočí se klíčem v zámku, nastoupí se do auta a všechen čas uplynulých let dilatuje do jednoho vlákénka, které se právě v té chvíli začíná odvíjet z vřetene kolovrátku zvaného GR 10.

6.

Toulouské intermezzo

Z domova jsme vyrazili v pátek 28. května 2021. Ráno v půl páté směr Cheb, Mulhouse, Lyon, Nimes, Toulouse. Původně jsme chtěli letět. Nejistota spojená se stále se měnícími covidovými opatřeními nás nakonec přiměla zvolit jistější cestu autem. Navíc cestu do Toulouse jsme už dobře znali z přechozích návštěv Pyrenejí a naší dcery Lucinky a jejího dnes už manžela Lud'ka. Již několik let žijí, studují a pracují ve městě, z něhož jsou pohledy směrem na jih orámovány zubatým horizontem Pyrenejí. Kufr jsme zaplnili nejen našimi třemi batohy, ale také několika krabicemi zásob a spoustou věcí, které jsme vezli našim Toulousanům. Ti se měli pro příští týdny stát našimi trail angels a jezdit za námi na víkendy do míst, kde se zrovna budeme nacházet.

Cesta ubíhala svižně, dálnice na konci května netrpěly zácpami, a těch 1 700 km jsme zvládli se čtyřmi přestávkami. Ve tři čtvrtě na deset večer už jsme vystupovali z auta ve vnitrobloku činžovních domů v klidné čtvrti Toulouse. Delší dobu jsme se neviděli, takže to bylo intenzivní shledání, krásný páteční večer a bezvadná sobota. Ani jsme při tom neměli moc času myslet na to, co nás čeká. Procházka po Toulouse, snídaně s croissanty, chokolatiny a pain raisin čerstvě

donesenými z pekárny, výborný oběd, večeře, zákusky z nejlepšího cukrářství ve městě, při tom všem jsme pořád mluvili o všem možném a vzájemně se užívali. Bylo to tak příjemné, že jsme skoro začali pochybovat, jestli se nám chce tam ven, do neznáma.

V neděli už jsme se museli rozloučit. Celé dopoledne padlo na balení. Lucinka vytáhla závěsnou váhu a hned bylo jasné, že Julča bude mít v batohu jen svou karimatku, spacák, oblečení a pár drobností – 3,5 kg. Bára pak totéž pro sebe a k tomu hygienu pro všechny, ručníky a kastrol – 7,5 kg. Zbytek já. I s jídlem 23 kg. Koukal jsem na váhu a teprve v tom momentu mi došlo, že se žádný zázrak nestane a já to fakt nebudu mít nalahko. Že půjdu s těžkým batohem. Doslova na mě ta tíha dolehla. Nejen, když jsem si batoh hodil na záda. V hlavě se mi míhaly všelijaké myšlenky. Po letech čtení o ultralight, o tom, jaký je nesmysl si kazit trail těžkým batohem, jsem tu teď s takovým batohem stál a nedalo se s tím nic dělat. A protože se nedalo nic dělat, nic jsem nedělal. Jen mi nešlo do hlavy, jestli nám v terénu zbude nějaký čas na pochod, když nám balení batohů trvalo několik hodin a čeká nás každé ráno včetně bourání stanu, snídani, vyfukování karimatek, hygieny a dalších drobností.

Co všechno jsme měli s sebou, se dočtete na konci pyrenejské části knížky. Kapitolou samou pro sebe bylo jídlo. Já se vlastně nikde pořádně nedočel, kolik si toho máme vzít. Nebo dočetl, ale tak nějak neuchopitelně. Taky jsem netušil, kolik toho asi tak sníme. Věděl jsem, kde jsou na trase obchody, ale jen někde to byla znalost spolehlivá. Byla místa, kde obchod být měl, ale z literatury, průvodce nebo map to nevypadalo úplně jistě. Člověk by hrozně rád nesl vždycky jen tolik zásob, aby mu vyšly přesně do dalšího nákupu. Ať se zbytečně nepřepíná. Zvláště, když nese jídlo pro tři. Jenže, co když krám nebude, nebo bude zavřený? Nebo když se zdržíme? Sám za sebe jsem si dovedl představit, že bych se skouzl a nějaký hlad i zvládl. Ještě se dostanu k zásadám, které jsem sám sobě předepsal k dodržování, abych v naší rodinné jednotce udržel dobrou náladu, nebo alespoň abych

sám nepřispíval k jejímu zhoršování. Jednou z nich bylo svaté pravidlo, že holky nesmí trpět nedostatkem. Nikdy. Nevím, jak je to ve vašich rodinách, ale v té naší vykazují všechna děvčata občasnou silnou nevráživost, která je zázračně léčitelná kusem žvance. Je to takzvaná hypoglykemická nevráživost.

Já prostě vůbec netušil, kolik toho mám vzít, a tak jsem toho vzal dost. Nemá smysl vypočítávat, co jsem všechno do batohu nastrkal. Až na to dojde čas, prozradím úplně přesně, jaký byl náš jídelníček a kolik jsme toho potřebovali. Trvalo asi týden, než jsme na to přišli. Pak už jsme hospodaření s potravinami zvládali tak, že jsme k obchodům opravdu doráželi skoro vyjedení. To byly ostatně moje oblíbené kilometry, můj batoh tou dobou mívál jen lehce přes 20 kg a připadal mi báječně lehký. Za to při startech do úseků s třemi bivaky měl i 25 kg, a to bylo jedno velké uff. A vůbec nejlepší byly poslední kilometry, na nichž jsem si ještě přidával 4 až 5 litrů přefiltrované vody a někdy i batoh od Julči, kterou po celém dni bolela záda a ramena. Ale to hodně předbívám.

Měli jsme i nějaké sypké věci. Namíchanou směs různých semen, sušené ovesné nebo kokosové mléko, sladké cruesli, rozinky, oříšky. Měl jsem na ně připravené plastové nádoby se šroubovacími víčky. A až při závěrečném balení v Toulouse jsem zjistil, že se mi do batohu jednoduše nevejdou. Lucinka na mně chvíli koukala, pak vstala a vytáhla něco, o čem jsem do té chvíle nevěděl, že existuje. Plastové sáčky z Ikey s dvojitým zamačkávacím zipem. To jsem pro změnu koukal já. Geniální! Všechno jsem do nich přesypal a rovnou prozrazuji, že jsme si s nimi vystačili a byly dokonalé. A čím víc jsme z nich ušpávali, tím byly menší. Upřímně, podobně jsem si koupil za mnohem větší peníz jako voděodolnou ochranu pro mobil a myslím, že by mi ty z Ikey posloužily stejně. Jenom asi nejsou dotykové jako ty dražší pytlíky. Nakonec jsme ještě nachystali do tašek a beden z Čech přichystané zásoby, které nám o víkendech budou Toulousané postupně vozit.

Už podruhé během tří dnů jsme dobalovali a opouštěli domácí prostředí. Jen to teď bylo ještě o něco těžší, protože jsme opouštěli naše blízké, u nichž jsme se měli jako v ráji. A hlavně se už opravdu nekompromisně blížila chvíle, ve které se měl srazit náš sen s realitou. Naskákali jsme do auta a nechali se Lucinkou a Ludčkem odvézt na nádraží.

7.

Děláme dobře?

Perón, vlak, nastupujeme, loučíme se. Čekají nás tři hodiny cesty do Bayonne, už na břehu oceánu, a z něj lokálkou do Hendaye, města na španělsko-francouzské hranici, ve kterém GR 10 startuje. Zatím usedáme do vlaku, naše tři batohy ukládáme na nosič nad našimi hlavami a skrz tmavé sklo pomrkáváme se slzami v očích na L&L.

Vlak se rozjíždí a ač je celkem plný, cítíme se v něm osiřele. Pokukujeme po sobě a každý si přemýšlíme nad tím, do čeho jsme se to pustili. Holky se tváří statečně. Věří mi, že vím, co dělám. A já si tím poprvé za celé ty roky vůbec nejsem jistý. Zlákal jsem je do něčeho, s čím nemáme žádnou zkušenost. V báglech nad námi je všechno, skoro, s čím si musíme vystačit po mnoho týdnů. Věřil jsem, že to můžeme zvládnout. Ale opravdu můžeme? Budeme každý den chodit. Nahoru a dolů, protože GR 10 skoro nevede po rovině. Budeme vystaveni počasí, které si nebudeme moci vybrat. Budeme pořád spolu. Pořád. Jak se ubráníme ponorkové nemoci? Manželství je křehká nádoba. Nezahráváme si s ohněm, když ho vystavujeme takové zkoušce? Vydrží Juli tak dlouho bez kamarádek, jen s rodiči? Vyhnou se nám zranění a nemoci? Nebudeme spát v posteli. Jídlo bude spíš jednotvárné. Často budeme mít promáčené boty. Asi budeme lehce páchnout. Černé myšlenky se na

mě valily, jako by se s nimi protrhla hráz. Asi proto, že poprvé po letech příprav se v mé hlavě uvolnil prostor pro pochybnosti. Už jsme se jenom nechystali, už jsme směřovali do cíle, jímž byl start. Přál jsem si už šlapat, ale nedalo se to uspíšit. Do zítřejšího prvního kilometru jsem si to ještě musel protrpět. Sledoval jsem Báru s Julčou a byl jsem dojatý jejich statečností.

V běžném životě se mezi sebou špičkuje, občas o něco lehce zhádáme, a ač převládá dobrá a veselá nálada, vím o sobě, že se někdy naštvu, někdy lehce rozčílím nebo utrousím něco nepatřičného. Teď nás ale čeká mimořádných osm týdnů natěsno a natěžko. Proto jsem součástí svých příprav, potají, holky o tom neměly tušení, učinil i mentální přípravu zvláštního druhu. Po vzoru chytrých příruček, které jsem nečetl, ale představoval si, co by v nich asi bylo, jsem si ponejprv srovnal v hlavě, co je nejdůležitější. Výsledkem bylo zjištění, že nejdůležitější je udělat všechno pro to, abychom došli do cíle. Otázkou bylo, co konkrétně pro to udělat. Pro co nejlehčí batohy jsme udělali dost, ale měl jsem tušení, že to nebude stačit. Dojít do cíle bude určitě vyžadovat, aby se Bára s Julčou cítily dobře. Fyzicky i psychicky. Abych to zkrátil – uložil jsem si po celou cestu dodržovat několik zásad.

Tady jsou:

- ✓ I kdybychom šli sebedemotivovat, nebudu to nijak komentovat.
- ✓ I kdybychom šli sebedemotivovat, nebudu nikoho popohánět.
- ✓ I kdybychom dělali přestávky každou chvíli, nebudu to nijak komentovat.
- ✓ I kdybychom dělali přestávky každou chvíli, nebudu se jim bránit.
- ✓ I kdyby byly přestávky sebedemotivující, o jejich konci vždy rozhodne Bára. A nebudu to nijak komentovat.
- ✓ Když budou holky smutné, budu je rozveselovat.

- ✓ Když budou veselé, nebudu jim v tom bránit.
- ✓ Když se bude Bára vztekat, zachovám klid a pokusím se udělat to, co její vztek zmírní, nebo alespoň nezhorší.
- ✓ Když budou holky naříkat, budu je utěšovat.
- ✓ Když se na mě bude Bára zlobit, vždycky uznám, že má pravdu, a omluvím se.
- ✓ Když bude říkat věci, které nedávají smysl, nebudu ho hledat.
- ✓ Budu se o ně pořád starat.
- ✓ Jakmile se mi uvolní místo v batohu, hned ulevím těm holčičím.
- ✓ Budu stavět a bourat stan, rovnat věci, stlát, vařit, mýt nádobí, chodit pro vodu a filtrovat ji, balit batohy, zařizovat kempy, hledat místa na spaní, chodit spát poslední a první vstávat.
- ✓ Každý večer, když to půjde, budu masírovat všechna dívčí lýtka.
- ✓ Budu měnit plány, když to bude nutné.

A za to všechno budu chtít jen jedno. Abychom se každý den posunuli dál o takový kus, který zachová naději, že to celé ujdeme. Zpětně musím říct, že to fungovalo výborně. Těžkých chvil jsme si zažili pozhnaně, ale nikdy se nezvrhly v nic trvale ošklivého. Některé z těch zásad bych skoro doporučil jako univerzální návod k zachování manželské harmonie. Mám na mysli hlavně ty s duševním přesahem. Monopolu na mytí nádobí jsem se po návratu zase rád vzdal.

8.

Den nula, ne však Zero Day

V pohupujícím se vagonu jsem se postupně uklidnil. Myslím, že i holky. Dali jsme si svačinu, zahráli si karty a sledovali ubíhající krajinu. Minuli jsme letiště Tarbes-Lourdes-Pyrénées. V mírových dobách úplně bezvýznamné. V době covidové se ale jeho ředitel stal nejslavnějším letištním ředitelem ve Francii, protože se plochy jinak minimálně zatěžované dopravou zcela zaplnily letadly, která musely letecké společnosti náhle odstavit a neměly kam. Slyšel jsem dokonce, že na světě je tolik letadel, že jich musí být pořád určitý počet ve vzduchu, protože pro ně na zemi není místo. A najednou covid. O letiště tak byl obrovský zájem. Z vlaku jsme mohli pozorovat desítky strojů nejrůznějších leteckých společností.

Tou dobou se už nějakou chvíli vlak pohyboval na dohled prudce se zvedajících pyrenejských kopců zahalených v těžkých šedých mracích, které na nás působily depresivně. Náladu nám rychle spravilo vzrušení vyvolané světově proslulými Lurdami. Dosud jsme jen četli o zjevení Bernadetty Soubirousové, které stálo u zrodu jednoho z nejznámějších římskokatolických poutních míst na úpatí Pyrenejí. Bára si hodně přála je navštívit, byla však smířená s tím, že se to nepodaří, protože naše pěší trasa je od nich vzdálená skoro 50 km směrem na jih. Od Lurd už se